

רעפ 51666-09-25 - איברהים עותמאן נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 51666-09-25

לפני: כבוד השופט דוד מינץ

המבקש: איברהים עותמאן
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט
המחוזי בירושלים (השופט א' פרסקי) מיום
17.9.2025 בעמ"י 49312-09-25
בשם המבקש: עו"ד אשרף אלשייך

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' פרסקי) מיום 17.9.2025 בעמ"י 49312-09-25, בה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום בירושלים (השופט א' ארליך) מיום 17.9.2025 במ"י 34293-09-25 להאריך את מעצרו עד ליום 21.9.2025 בשעה 10:00.

בתמצית, המבקש נעצר ביום 14.9.2025 בחשד לאיום בביצוע מעשה טרור ולקשירת קשר למעשה טרור. באותו היום הורה בית משפט השלום על הארכת מעצרו עד ליום 17.9.2025, ובהחלטה מיום 17.9.2025 הוארך מעצרו פעם נוספת עד ליום 21.9.2025. בהחלטה צוין כי החשד העולה מחומר החקירה הוא סביר ואף קיבל חיזוק במהלך ימי מעצרו; כי מהחשד עולה מסוכנות ברף גבוה; וכי המשיבה הציגה פעולות נוספות שיש בכוונתה לעשות כדי למצות את החקירה, שחלקן בנות שיבוש. נוכח האמור, נקבע כי לא ניתן להסתפק בחלופת מעצר.

ערר שהגיש לבית המשפט המחוזי נדחה בשל כך שהשתכנע כי קיימות שתי עילות מעצר, מסוכנות

עמוד 1

וחשש משיבוש הליכי חקירה. מכאן הבקשה שלפני.

בבקשתו הלין המבקש על כך שטרם עומת עם הטענות והמעשים המבססים את החשד נגדו באופן מפורט, ועל כך שלא הובהר מדוע פעולות החקירה הנטענות, שחלקן היו ידועות כבר בבקשה הראשונה להארכת מעצרו, לא בוצעו עד כה. עוד טען כי החלטות הערכאות קמא התבססו על טיב החשד המיוחס לו ולא על מהות הראיות הקיימות והחלשתן על ידי גרסתו. בנוסף טען כי הוא נעדר עבר פלילי וכי החלטת בית המשפט המחוזי אינה מנומקת באופן מספק. לטענת המבקש, בקשתו מעוררת שאלה משפטיות הנוגעת לאיזון בין חירותו לבין שיקולי חקירה ורמת החשד כלפיו, ואף נגרם לו עיוות דין חמור שכן מעצרו פוגע בלימודים שהוא צפוי להתחיל בקרוב.

דין הבקשה להידחות. רשות ערר בענייני מעצר תינתן במקרים חריגים בלבד בהם הבקשה מעוררת שאלה עקרונית בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, או כאשר מתקיימות נסיבות חריגות מיוחדות המצדיקות זאת (ראו לדוגמה: ברע"פ 53726-07-25 פלוני נ' מדינת ישראל (23.7.2025); ברע"פ 30037-08-25 אל סייד נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (12.8.2025); ברע"פ 69250-02-25 בלקר נ' מדינת ישראל (26.2.2025)). חרף ניסיונו של המבקש לשוות לטענותיו נופך עקרוני, הבקשה אינה מעלה שאלה עקרונית כלשהי החורגת מנסיבות העניין הקונקרטי. כמו כן, לא מצאתי כי מתקיימות בענייננו נסיבות מיוחדות המצדיקות מתן רשות ערר, ואף לא התרשמתי כי נגרם למבקש עיוות דין. הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי התרשמו על יסוד החומר שהובא לפניהם, כי התנהלות החקירה מצדיקה את הארכת המעצר בשלב זה. בניגוד לנטען על ידי המבקש, החלטות הערכאות קמא לא התבססו רק על טיב החשד, אלא גם ובעיקר על עיון בחומר החקירה ועל החשד הסביר העולה ממנו, שאף התחזק עם התקדמות החקירה. נוכח חשד זה, ובשים לב למסוכנות הנשקפת מהמבקש ולחשש לשיבוש הליכים נמצא כי יש להורות על הארכת מעצרו, ומסקנה זו אינה מגלה כל עילה להתערבות על בסיס אמות המידה האמורות.

למותר לציין כי אין בעובדה שהמעצר משליך על ניהול חייו של המבקש כשלעצמה כדי להצדיק התערבות בהחלטות קמא ב"גלגול שלישי". כמו כן, בשים לב שקיימות פעולות חקירה בנות שיבוש שעוד נדרש לבצע, העובדה שלא נפרשו בפני המבקש מלוא החשדות המיוחסים לו באופן מפורט אף היא אינה מצדיקה התערבות במסגרת זו (וראו בעניין זה למשל: בש"פ 6062/15 סלימאן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (8.9.2015); בש"פ 2991/24 כראג'ה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (9.4.2024)). לבסוף, לא מצאתי כי היקף הנמקתו של בית המשפט המחוזי בהחלטתו מצדיק מתן רשות ערעור.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשפ"ה (18 ספטמבר 2025).

דוד מינץ
שופט